

stepującego po spełnieniu warunku, najwyżej jednak za 3 miesiące wstecz od dnia zgłoszenia roszczenia o przeliczenie renty. Przepis powyższy stosuje się odpowiednio przy wymiarze renty wdowiej w razie śmierci rencisty przed przeliczeniem renty.

§ 8. 1. Renty z ubezpieczenia od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych z tytułu wypadków (chorób zawodowych), które nastąpiły po dniu 3 stycznia 1953 r., wymierzone są na podstawie przeciętnego zarobku z ostatnich 6 miesięcy według następującej tabeli:

Grupa zarobkowa	Przeciętny miesięczny zarobek zł	Wysokość renty pełnej wypadkowej wdowiej zł	
I	poniżej 330,—	266,—	124,—
II	od 330,— do 429,—	280,—	138,—
III	„ 430,— „ 539,—	300,—	151,—
IV	„ 540,— „ 649,—	320,—	167,—
V	„ 650,— „ 749,—	360,—	182,—
VI	„ 750,— „ 849,—	400,—	200,—
VII	„ 850,— „ 949,—	444,—	222,—
VIII	„ 950,— i wyżej	48%	24%

przeciętnego zarobku.

2. Renta dalszej rodziny równa się rencie wdowiej, jeżeli jest tylko jedna osoba uprawniona; jeżeli uprawnionymi są dwie osoby, kwotę tę powiększa się o 25%.

3. Łącznie suma renty wdowiej i dalszej rodziny nie może przekraczać wysokości pełnej renty ubezpieczonego.

§ 9. 1. Dla pracowników, którzy ulegli wypadkowi (chorobie zawodowej) po oswobodzeniu poszczególnych obszarów państwa, lecz przed dniem 4 stycznia 1953 r., oraz dla wdów po wymienionych pracowników wysokość renty, ustaloną według dotychczasowych przepisów, podwyższa się do wysokości renty przewidzianej dla tej samej grupy zarobkowej, podanej w tabeli § 8 ust. 1 z tym, że renty wymierzone od przeciętnego miesięcznego zarobku 780 zł lub więcej podwyższa się o 48%.

2. Renta dalszej rodziny równa się rencie wdowiej, ustalonej w sposób wskazany w ust. 1, jeżeli jest tylko 1 osoba uprawniona; jeżeli uprawnionymi są dwie osoby, kwotę tę powiększa się o 25%.

§ 10. W stosunku do osób, wymienionych w §§ 4 i 8 ust. 1, których sześciomiesięczny okres zatrudnienia przypada całkowicie lub częściowo przed dniem 4 stycznia 1953 r., nastąpi przeliczenie zarobków z tego okresu przed zaliczeniem tych osób do właściwych grup zarobkowych.

§ 11. Wysokość rent i dodatków dla osób, objętych art. 38a rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ubezpieczeniu pracowników umysłowych, wynosi 1/3 wysokości odpowiednich świadczeń, określonej niniejszym rozporządzeniem.

§ 12. Dodatek dla bezradnych wynosi 50% renty.

§ 13. 1. Renty sieroce i dodatki na dzieci wynoszą:

na jedno dziecko	zł 29,—
na dwoje dzieci	zł 64,—
na każde następne dziecko	zł 44,—

2. Na sierotę zupełną lub grono sierot zupełnych wypłaca się ponadto kwotę wspólną, która wynosi w ubezpieczeniu emerytalnym 60 zł, w ubezpieczeniu od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych 73 zł miesięcznie.

§ 14. 1. Zasiłek pogrzebowy wynosi: w razie śmierci osoby pobierającej rentę (zaopatrzenie) ubezpieczonego lub rentę (zaopatrzenie) wdową — trzykrotną samą miesięcznej renty, a w razie śmierci sieroty otrzymującej rentę (zaopatrzenie) albo członka rodziny rencisty — 266 zł.

2. Zasiłek pogrzebowy wypłaca się w wysokości podwyższonej w myśl niniejszego rozporządzenia tylko w przypadku, jeżeli śmierć osoby nastąpiła po dniu 3 stycznia 1953 r.

§ 15. Jeżeli w wyniku obliczenia świadczenia przypadłaby do wypłaty końcówka w groszach, zaokrągla się ją w górę do pełnego złotego, jeżeli końcówka wynosi powyżej 49 gr, lub w dół, jeżeli końcówka wynosi 49 gr lub mniej.

§ 16. 1. Wysokość świadczeń, ustalona w rozporządzeniu niniejszym, ma zastosowanie do rent, przysługujących po dniu 3 stycznia 1953 r. Za okres od dnia 4 stycznia 1953 r. do dnia najbliższego terminu płatności renty należy wypłacić wyrównanie w wysokości 1/30 podwyżki renty za każdy dzień.

2. Renty należne za okres przed dniem 4 stycznia 1953 r. wymierza się w wysokości ustalonej w rozporządzeniu powołanym w § 17.

§ 17. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 marca 1949 r. w sprawie wysokości świadczeń rentowych w ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 18, poz. 120).

§ 18. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

§ 19. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 4 stycznia 1953 r.

Prezes Rady Ministrów: *B. Bierut*

21

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 stycznia 1953 r.

w sprawie wysokości zaopatrzeń emerytalnych i zasiłków.

Na podstawie art. 10 pkt 2 ustawy z dnia 1 lipca 1949 r. o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. Nr 42, poz. 304) zarządza się, co następuje:

§ 1. Używane w rozporządzeniu określenia „ustawa emerytalna” i „zaopatrzenia emerytalne” oznaczają ustawę z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. z 1934 r. Nr 20, poz. 160 z późniejszymi zmianami) i zaopatrzenie emerytalne (uposażenie emeryta), pensję wdową, pensję sierocą, przewidziane w tej ustawie i rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnym prowilozorycznych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. Nr 8, poz. 64).

§ 2. Wysokość zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych, tudzież wysokość zaopatrzenia emerytalnego wdów i sierot po takich funkcjonariuszach i wojskowych bez względu na to, czy stosunek służbowy został z nimi rozwiązany przed czy też po 1 stycznia 1953 r., ustala się na 50% kwoty, przypadającej w myśl przepisów ustawy emerytalnej od stawek uposażenia zasadniczego, obowiązujących przed 1 stycznia 1953 r., podniesionych o 47%.

§ 3. Wysokość zaopatrzenia emerytalnego nie może być niższa aniżeli:

- dla emeryta — 140 zł miesięcznie,
- dla wdowy — 98 zł miesięcznie.

§ 4. Jeżeli wysokość zaopatrzenia emerytalnego obliczonego w myśl § 2 rozporządzenia wynosiłaby więcej aniżeli:

- a) dla emeryta — 440 zł miesięcznie,
- b) dla emerytowanego pracownika nauki — 660 zł miesięcznie,
- c) dla wdowy — 220 zł miesięcznie,
- d) dla wdowy po pracowniku nauki — 330 zł miesięcznie,

wysokość zaopatrzenia emerytalnego ustala się w kwotach wyżej podanych.

§ 5. Wysokość zasiłku przewidzianego w art. 8 i 9 ustawy z dnia 1 lipca 1949 r. o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. Nr 42, poz. 304) oraz w art. 9 dekretu z dnia 21 września 1950 r. o zniesieniu odrębnych systemów emerytalnych dla pracowników b. związków samorządu terytorialnego oraz ich przedsiębiorstw i zakładów (Dz. U. Nr 44, poz. 407) wynosi:

- a) dla emeryta — 140 zł miesięcznie,
- b) dla wdowy — 93 zł miesięcznie,
- c) dla sierot — kwotę równą zasiłkowi przysługującemu sierotom w myśl przepisów o ubezpieczeniu rodzinnym,
- d) dla dzieci emeryta — kwotę równą zasiłkowi przysługującemu na dzieci w myśl przepisów o ubezpieczeniu rodzinnym.

§ 6. Jeżeli w wyniku obliczenia zaopatrzenia emerytalnego (zasiłku) przypadają do wypłaty końcówka w groszach, to do 49 gr zaokrągla się w dół, zaś ponad 49 gr w górę do pełnego złotego.

§ 7. 1. Emerytom (wdowom, sierotom) b. związków samorządu terytorialnego oraz ich przedsiębiorstw i zakładów, którzy nie zostali jeszcze zaszeregowani przez prezydium rad narodowych i na skutek tego zaopatrzenia emerytalne wypłaca im Zakład Ubezpieczeń Społecznych na zlecenie tych prezydium, zaopatrzenia te wypłaca się w dotychczasowej wysokości, przy zastosowaniu jednak przepisów § 3 rozporządzenia.

2. Podwyżka zaopatrzenia emerytalnego dla tych osób przypadająca do wypłaty od dnia 4 stycznia 1953 r. w myśl zasad niniejszego rozporządzenia nastąpi przy dokonaniu dla nich wymiaru zaopatrzenia na podstawie prawomocnej decyzji o zaszeregowaniu, wydanej w trybie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 lutego 1951 r. w sprawie zaszeregowania osób, które pobierały lub pobierały uposażenie emerytalne z funduszków samorządowych, do odpowiednich grup uposażenia (Dz. U. Nr 13, poz. 100).

§ 8. Wyrównanie podwyżki za miesiąc styczeń 1953 r. wynosi 90% podwyżki miesięcznej.

§ 9. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1949 r. w sprawie wysokości zaopatrzeń emerytalnych i zasiłków (Dz. U. Nr 42, poz. 314).

§ 10. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 4 stycznia 1953 r.

Prezes Rady Ministrów: *B. Bierut*

22

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 stycznia 1953 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 22 marca 1952 r. w sprawie zaopatrzenia dla byłych właścicieli i dzierżawców aptek przejętych na własność Państwa.

Na podstawie art. 8 ust. 9 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o przejęciu aptek na własność Państwa (Dz. U. Nr 1, poz. 1) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 marca 1952 r. w sprawie zaopatrzenia dla byłych właścicieli i dzierżawców aptek przejętych na własność Państwa (Dz. U. Nr 15, poz. 92) wprowadza się następujące zmiany:

§ 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. 1. Renta dla osób, które nie posiadają majątku podlegającego podatkowi od nieruchomości lub gruntowemu ani źródeł przychodu podlegających podatkowi obrotowemu bądź dochodowemu, wynosi 185 zł, a dla innych osób — 123 zł miesięcznie.

2. Rentę przysługującą osobom będącym farmaceutami zwiększa się o dodatek w kwocie 21 zł, jeżeli samodzielnie kierowały apteką przez okres do 10 lat, w kwocie 41 zł, jeżeli wykonywały te czynności przez okres do 20 lat, a w kwocie 62 zł, jeżeli wykonywały te czynności przez okres dłuższy. Dodatek ten wchodzi do podstawy wymiaru renty wdowiej i sieroczej.”

§ 2. Za miesiąc styczeń 1953 r. należy wypłacić wyrównanie w wysokości 90% podwyżki miesięcznej.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 4 stycznia 1953 r.

Prezes Rady Ministrów: *B. Bierut*

23

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 20 stycznia 1953 r.

w sprawie obowiązku uiszczenia zaliczki na podatek gruntowy na rok 1953.

Na podstawie art. 3 i 10 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się dla podatników podatku gruntowego obowiązek uiszczenia zaliczki na podatek gruntowy na rok 1953 bez wezwania organu finansowego.

2. Wysokość zaliczki określonej w ust. 1 wynosi 50% kwoty wymiaru podatku gruntowego ustalonego za rok 1952, po zastosowaniu ulg wynikających z art. 11 ust. 1—5 dekretu z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym (Dz. U. z 1951 r. Nr 38, poz. 233 i z 1952 r. Nr 32, poz. 215) oraz rozporządzenia Ministra Finansów

z dnia 14 lipca 1952 r. w sprawie obniżenia podatku gruntowego dla członków zrzeszeń uprawy ziemi (Dz. U. Nr 32, poz. 222).

3. Dla podatników, dla których obowiązek podatku w podatku gruntowym powstał w dniu 1 stycznia 1953 r. z tytułu objęcia w posiadanie gospodarstwa rolnego lub ustania okoliczności uzasadniających zwolnienie od podatku, podstawę obliczenia zaliczki stanowi kwota podatku gruntowego, która byłaby ustalona z posiadane-go gospodarstwa według zasad obowiązujących w 1952 r., gdyby podatnik był w tym roku posiadaczem tego gospodarstwa lub nie korzystał ze zwolnienia od podatku.